

มองมุมกลับ...

“ทบ.1 นครราชสีมา” เป็นประโยคที่ทำให้เด็กหนุ่มคนหนึ่งแทบจะทรุดลงกับพื้นห้องประชุมของอำเภอ หลังจากที่เขาได้ทำการรับการคัดเลือกเข้าเป็นทหารกองเกิน หรือที่ภาษาชาวบ้านเรียกกันว่าจับ “ใบดำ-ใบแดง” ซึ่งเด็กหนุ่มคนนั้นไม่ใช่ใครที่ไหนก็ตัวของผมเอง ผมเพิ่งจบการศึกษาระดับปริญญาตรี จะไปสมัครงานที่ไหนก็ไม่ได้เพราะยังไม่ได้ทำการเกณฑ์ทหาร พอถึงวันที่ต้องทำการจับใบดำใบแดง ผมก็ดันไปจับได้ใบแดง เลยได้เป็นทหารกับเขาซะงั้น ความรู้สึกของผมหลังจากที่รู้ว่าจะได้ไปเป็นทหารผมก็รู้สึกกลัวมากในตอนนั้น ใครๆก็ชอบมากล่อมหว่าเสร็จแน่ ฮ่าๆ ไปเป็นทหารเสร็จแน่ จะโดนอย่างโน้นอย่างนี้บ้าง ไปกันใหญ่โต เอาสะผมใจคอไม่ค่อยดีเลย

ในวันที่ผมจะต้องไปรับราชการ ผมก็ได้รับว่าผมต้องไปรับราชการที่ร้อยพลเสนารักษ์ แต่ไอ้ร้อยพลเสนารักษ์มันคืออะไร มีคนบอกกับผมว่าอยู่ในรพ.ค่ายสุรนารี เอ้า ไปกันใหญ่ ในรพ.มีทหารเกณฑ์ด้วยเฮะ เออ แปลกดี ไปบุงก็ตั้งหลายครั้งทำไมไม่เคยเห็นหว่า ผมก็คิดในใจ สงสัยว่ามันตรงไหน พอผมมาถึงหน้ากองร้อยพลเสนารักษ์ ก็ตกใจ เฮ้ย มันอยู่ตรงนี้หรอ ทำไมไม่เคยเห็นเลย คิดบุงขนาดนี้เลย ไม่เคยสังเกตเห็นเลยนะนี่ วันนี้เป็นวันที่ฝนตก บรรยากาศเศร้ามากๆ ครอบครัวผม มาส่งผมที่รพ. แล้วพวกเขาก็กลับ มันดูเหมือนเป็นเรื่องธรรมดาของคนที่ต้องจากกัน ผมก็จากที่บ้านไปเรียนหนังสือก็ไม่เห็นจะมีความรู้สึกแบบนี้ แต่ความนี้มันเป็นความรู้สึกใจหาย ยังไงไม่รู้ ผมมาอยู่ที่นี่ไม่รู้จักใคร อยู่กับคนแปลกหน้าอีก 40 กว่าชีวิต สิ่งของเครื่องใช้ก็เอาติดตัวมาด้วยก็ไม่ได้ มีอะไรก็ต้องใช้เหมือนกัน ทางגעגאנגในยังแบบเดียวกันเลย

คืนแรกที่ผมนอนในหน่วยฝึกทหารใหม่ ผมนอนไม่หลับ คือไม่ใช่ไม่คุ้นที่ แต่มันคิดถึงบ้าน คิดถึงทุกๆ อย่าง ที่มันไม่ใช่ในที่แบบนี้ ผมว่าทุกคนที่อยู่ในสถานะแบบนี้เหมือนกัน เสียงนกหวีดดังลั่น ได้ยินเสียงผู้ฝึกบอกว่าตื่นแล้วให้รีบเก็บที่นอน ไปเข้าห้องน้ำให้เรียบร้อย เราจะออกกำลังกายกัน โอแม่เจ้า นี่มันตี 4 ครึ่ง จะรีบไปไหนกัน พอเข้าห้องน้ำเสร็จ ก็ทำการวิ่งรอบสนามกีฬาประมาณ 4 รอบ ผมก็ยังพอไหว แต่มีกายบริหารอีกมันจะตายเอาตอนนี้ เพราะคนที่ไม่ค่อยได้ออกกำลังกายเป็นประจำ มาเจออะไรแบบนี้ ถือว่าหนักเอาการเลยทีเดียว ออกกำลังกายเสร็จ ก็ไปทำความสะอาดบริเวณรพ. ซึ่งการที่ผมได้ไปทำความสะอาดบริเวณโณงบาลมันเป็นสิ่งที่ทำให้ผมมีชีวิตชีวาขึ้นได้บ้าง เพราะอย่างน้อยๆ เราก็ได้เห็นผู้คนอื่นๆ (ที่ไม่ใช่ทหาร) เหมือนเราได้เจอกับโลกภายนอก มันใช่แค่ในสนามกีฬาของรพ. พอทำความสะอาดเสร็จก็กลับมาอาบน้ำแต่งตัว ไปรับประทานอาหารเช้า ก่อนจะทานก็ต้องรอให้ทุกคนนั่งพร้อมกัน ตั้งฉากก่อนทานข้าวแล้วถึงจะสามารถทานข้าวได้ พอทานเสร็จทำการล้างถ้วยล้างจานเตรียมไปเคารพธงชาติ แล้วเริ่มการฝึกวิชาทหาร การฝึกของทหารก็มีหลักสูตรเหมือนกับที่เราไปเรียนหนังสือ คล้ายๆ วิชาพละ คือ ฟังผู้ฝึกแล้วก็ไปทำตาม บางอันง่าย บางอันยาก แต่จะง่ายจะยาก มันก็เหนื่อยหมดทุกอย่าง (ฮ่าๆ) รับประทานอาหารกลางวัน ก็เหมือนกับตอนเช้า แต่อาจจะมีการจับเวลาบ้าง มีสร้างสถานที่

ถามว่าข้าศึกมาให้รับมุดลงใต้โต๊ะขึ้นความคล่องแคล่วไปอีกแบบ(แบบแปลกๆ) ช่วงบ่ายถ้าไม่ฝึกตามหลักสูตรก็ไปทำงานตามที่ออร์เดอร์ในรพ.จะสั่งมา เช่น ไปขนของ ยกโต๊ะ ดัดหยา อะไรประมาณนี้ เย็นออกกำลังกาย (อีกแล้ว เหนื่อยมาทั้งวันยังไม่พอใช้ไหมเนี่ย) วิ่งรอบสนาม ประมาณ 4 รอบ มีวิทยากรมาสอนศิลปะการป้องกันตัวด้วยมือเปล่า แล้วรับประทานอาหารเย็น แต่เมื่อนี้อาจจะมีไม่เจ็ดขวดเท่า 2 มื้อแรก แต่ก็ไม่ค่อยต่างเท่าไร อธิ ทานเสร็จไปทำความสะอาดบริเวณรพ. เคารพธงชาติ อาบน้ำตอนเย็น อาบน้ำเวลานี้จะมีกิจกรรมก่อนอาบน้ำ เช่น ร้องเพลง เล่นเกม แล้วถึงไปอาบน้ำ โดยจะมีการอาบน้ำจับเวลา อาบน้ำตามสัญญาณหวีด ก็สนุก(และแปลก) ไปอีกแบบหนึ่ง เมื่ออาบน้ำเรียบร้อยแล้วจะมีการอบรมจากสิบเวรประจำวัน พอ 2 ทุ่มตรง ทำการสวดมนต์ เข้านอนเวลา 3 ทุ่มตรง แต่ก่อนจะเข้านอนจะมีการท่องวินัยทหาร แล้วก็ให้กางมุ้ง แต่มันไม่ง่ายๆ อย่างนั้น เขาจะเป่านกหวีดให้เรารีบกางมุ้ง ใครกางไม่ทันเวลาก็โดนทำโทษ ทุกคนจะรีบกางแล้วเข้ามุ้งอย่างรวดเร็ว ใครเข้ามุ้งไม่ทันก็โดนทำโทษ เพื่อนๆ ก็จะหัวเราะชอบใจกัน เป็นอย่างนี้เป็นระยะเวลา 70 วันเต็ม เพราะเป็นช่วงฝึกทหารใหม่ ดูเหมือนจะไม่ค่อยมีอะไรมาก แต่ความรู้สึกของผมหนึ่งวันมันเหมือน 1 เดือน มันนานมากๆ อาจจะเป็นเพราะเราไม่มีความสุขที่จะอยู่ในที่แบบนี้ บวกกับเราตื่นเช้ามากตี 4 ครั้ง นอน 3 ทุ่ม แรกๆ ผมก็มีความเครียด หงุดหงิด และอึดอัด ว่าทำไมต้องเป็นแบบนี้ทำอะไรก็ต้องทำเหมือนกัน ผิดคนเดียวก็โดนทำโทษหมด เพื่อนๆ คนอื่นก็มีความรู้สึกแบบนี้ ในสถานการณ์แบบนี้ มันก็ทำให้เราได้เห็นสิ่งต่างๆ ที่เราไม่เคยเห็น อย่างบางที่เราคิดว่า คนที่เราคิดว่ามันดูแลเรามากจะทำให้เราลำบากไปด้วย แต่มันกลับไม่ใช่ เช่น เดินแถวซ้าย-ขวา ซ้าย-ขวา คนที่เราคิดว่ามันดูแลเรามากกลับตั้งใจมากกว่าคนอื่น เดินพร้อมกับคนอื่น ตรงข้ามกัน คนที่เราคิดว่ามันทำได้ดี มันกับทำผิดง่ายๆ คนที่ผมคิดว่ามันเกรง มันก็พูดขึ้นว่า อย่าทำผิดสิ เดี่ยวคนอื่นฯ เขาจะโดนทำโทษไปด้วย ผมยังอดยิ้มไม่ได้ มีความสามัคคีโดยไม่รู้ตัวจากคนที่เราไม่รู้จัก จะทำงานอะไรก็ตามจะมีคนมาช่วยให้งานเสร็จเร็ว เราทำเสร็จเร็วเราทุกคนก็ได้พัก

หลังจากที่ผมเริ่มปรับตัวได้ผมคิดว่าเวลามันเริ่มเดินเร็วขึ้น เริ่มมองอะไรในมุมกลับมากขึ้น เช่น ถ้าเราตื่นแต่เช้า เราก็จะสามารถทำอะไรได้มากขึ้นในวันวันหนึ่ง การที่เราได้ออกกำลังกายตอนเช้าทำให้เราสดชื่น และการออกกำลังกายก็ทำให้เรามีภูมิคุ้มกันโรคต่างๆ ได้ จะทำอะไรก็นึกถึงส่วนรวมมากกว่าส่วนตัว เช่นถ้าเราทำผิดคนเดียวอีก 40 กว่าชีวิตก็ต้องมารับผิดชอบร่วมกับเราทำให้เรามีวินัยในตัวเองเพิ่มขึ้น ทำให้เราสามารถปรับตัวเข้ากับสิ่งแวดล้อมและสังคมที่เป็นอยู่ได้ ในการฝึกที่ทหารที่ทั้งร้อนทั้งเหนื่อยแต่มันเป็นหน้าที่ของเรา เราต้องทำให้สำเร็จโดยต้องมีความอดทนและความพยายามในสิ่งที่ทำ และสิ่งที่ผมได้มาจากการเป็นทหารทั้งหมดนี้ ซึ่งสิ่งเหล่านี้ได้ส่งผลมาถึงผมจนถึงปัจจุบันและได้เอามาใช้ในชีวิตประจำวัน เช่น ตอนเช้าผมก็ไม่จำเป็นต้องมีคนมาปลุกเหมือนก่อนที่จะมารับราชการ คือแม่คอยปลุก พอมารับราชการก็มีผู้ฝึกคอยปลุก ทำให้เรารู้ว่าถึงเวลาที่เราต้องตื่นทำหน้าที่ประจำวัน ทุกเช้าผมเลยตื่นได้โดยไม่ต้องมีคนปลุก เพราะเรารู้ตัวเองว่าต้องมีหน้าที่ทำอะไรในแต่ละวัน , การฝึกทหารที่ทั้งร้อนทั้งเหนื่อยที่ต้องมีความอดทน

อุตสาหกรรมรับผิดชอบ การมีวินัย และความรู้หน้าที่ เพื่อที่จะทำให้การฝึกและการใช้ชีวิตในรั้ว
ทหารผ่านไปได้ด้วยดี ก็เหมือนการทำงาน เราต้องมีความรับผิดชอบ รู้หน้าที่ วินัย ความอดทนและ
อุตสาหกรรม ในการทำงานเพื่อทำให้งานออกมาสำเร็จและได้ตามผลที่ตั้งไว้ และสิ่งนี้ก็ยังติดอยู่กับ
ตัวของผมเสมอผมได้นำมาใช้และยังไม่เคยลืมช่วงที่ได้รับราชการเลย ทหารให้อะไรมากกว่าที่คุณ
คิด ไม่ใช่แค่ชุดทหาร อ้อ